

В. Комаров

ДУДОЧКА

И КУВШИНЧИК

ח. קטיוב

החלילית
והצנצנת

אמא בחרה לז'ניה רחבת יער קטנה ואמרה "הנה לך, בתי, מקום נהדר. כאן הרבה מאוד תותים. תתחילי לאסוף."

ז'ניה ניגבה את הצנצנת בסמרטוט והתחילה ללכת. הלכה, הלכה, הסתכלה, הסתכלה, ולא מצאה כלום. חזרה עם צנצנת ריקה. הביטה - תותי-בר אצל כולם. אצל אבא הדלי מלא למחצה, אצל אמא שלישי הסל ושני גרגירים אצל פבליק בכוס. "אמא, למה תותים אצל כולכם ואצלי לא כלום?"

ביער הבשילו כבר תותי-בר. אבא לקח דלי, אמא לקחה סל, ז'ניה לקחה צנצנת, ולפבליק הקטן נתנו כוס.

הם באו ליער לאסוף תות-בר. מי ימלא ראשון את הכלי שלו?

מתבלבלות. ז'ניה התחילה להוריד תותים ולהכניס לצנצנת שלה. מורידה ואומרת "אני מורידה גרגיר אחד, מסתכלת על השני, מחפשת מיד את

השלישי..."

אלא שנמאס לה להתכופף.

"מספיק לי" חשבה "בוודאי אספתי כבר הרבה." היא קמה על רגליה והסתכלה לתוך הצנצנת. ושם

כנראה בחרת לי מקום גרוע."

"ואת חיפשת טוב?"

"טוב מאוד. אין שם תותים אלא רק עלים."

"והסתכלת תחת לעלים?"

"לא הסתכלתי."

"הנה לך. צריך להסתכל?"

"ולמה פבליק לא מסתכל?"

"הוא קטן. הוא בגובה צמחי תות ולא צריך להסתכל

במיוחד. ואת כבר ילדה גדולה, די גבוהה."

ואבא אומר "התותים ערמומים הם. הם מפחדים

מבני אדם. צריך לדעת איך למצוא אותם. הביטי

איך אני עושה."

ואבא התכופף עד האדמה, הסתכל תחת העלים

והתחיל להוריד תות, גרגיר אחרי גרגיר. ותוך כדי

כך דיבר "אני מוריד גרגיר אחד, מסתכל על השני,

מחפש מיד את השלישי..."

"טוב" אמרה ז'ניה "תודה אבא. כך גם אני אעשה."

ז'ניה חזרה לרחבת היער שלה, התכופפה עד

האדמה והתחילה להסתכל תחת העלים. ותחת

העלים רואים ולא רואים גרגירים. עיניים

רק עלתה לה
מחשבה כזו,
האזוב רעש,
הדשא נפתח
ומתחת לגדם יצא
זקן קטן. מעיל לבן,
זקן ארוך אפור,
כובע קטיפה ועל
הכובע עלה דשא
יבש.
"שלום ילדה" הוא
אומר.
"שלום דוד!"
"אני לא דוד, אלא

סבא. לא רואה? אני יערן ראשי, גר בין השורשים,
מנהל כל הפטריות והגרגירים. למה את נאנחת?
מי העליב אותך?"
"התותים העליבו אותי, סבא."
"אינני מבין. הם צייתנים מאוד אצלי. איך הם יכלו
לעליב אותך?"

רק ארבעה גרגירים. ממש מעט! צריך שוב
להתכופף, אין ברירה.
ז'ניה שוב התכופפה, התחילה לקטוף תותים
וללחוש "אני מורידה גרגיר אחד, מסתכלת על
השני, מחפשת מיד את השלישי..."
היא הסתכלה שוב לצנצנת ושם בסך הכל שמונה
תותים. אפילו תחתית הצנצנת לא מכוסה.
"ובכן" היא חושבת "קטיף תותי-בר לא מוצא חן
בעיניי. כל הזמן להתכופף ולהתכופף. עד שאמלא
את הצנצנת, בוודאי אתעייף מאוד. מוטב שאחפש
לי איזו רחבת יער אחרת.
ז'ניה הלכה לחפש מקום שבו תותי-בר לא
מסתתרים תחת העלים אלא בעצמם מתגלים
לעיניים ונכנסים לצנצנת.
הלכה, הלכה ולא מצאה מקום כזה. התעייפה
והתיישבה על גדם עץ כדי לנוח.
כך היא יושבת, מוציאה תותים מהצנצנת ושמה
בפה. אכלה את כל שמונה התותים, הסתכלה
לצנצנת ריקה וחושבת "מה לעשות עכשיו? אילו רק
מישהו היה עוזר לי."

נתנה ז'ניה את הצנצנת לסבא יערן ראשי, שגר בין השורשים, מנהל פטריות וגרגירים, לקחה ממנו את החלילית וחזרה לרחבת היער שלה. באה. נעמדה באמצע ואומרת "נגני, חלילית."

החלילית ניגנה וכל העלים התחילו לרעוש ולהתנדנד, כאילו רוח נשבה עליהם. תחילה יצאו מתחת העלים הגרגירים הצעירים, עוד ירוקים. אחריהם גרגירים מבוגרים יותר, צד אחד לבן, שני וורוד. ובסוף, לגמרי למטה יצאו הגרגירים האדומים, מבוגרים, והזקנים, בחלקם שחורים,

"הם לא רוצים להראות את עצמם. מסתתרים תחת העלים. אני מתכופפת ומתכופפת. עד שאמלא את הצנצנת אתעייף מאוד."

סבא ליטף את הזקנו, חייך ואמר "בטלנים! אבל לשם כך יש לי חלילית מיוחדת. כשרק אנגן בה, מיד כל הגרגירים יצאו מתחת לעלים ויציגו את עצמם."

וסבא יערן ראשי, שגר בין השורשים, מנהל פטריות וגרגירים, הוציא מהכיס חלילית ואמר "נגני, חלילית."

החלילית ניגנה בעצמה וכשרק השמיעה קול, בכל מקום הציצו גרגירים מתחת לעלים. "תפסיקי, חלילית"

החלילית השתתקה והגרגירים נעלמו.

ז'ניה שמחה מאוד. "סבא, סבא, תן לי את החלילית במתנה!"

"לא יכול לתת אותה במתנה. אבל בואי ונתחלף."

אני אתן לך את החלילית ואת תתני לי את הצנצנת שלך. היא מאוד מוצאת חן בעיניי."

"טוב סבא. ברצון רב."

אלא תיבת נגינה.

"עכשיו אתחיל לאסוף" חשבה ז'ניה וכבר הושיטה יד לתות האדום והגדול ביותר, כשנזכרה שהחליפה את הצנצנת עם סבא, ואין לה עכשיו לאן לשים את הגרגירים.

"אך את, חלילית מטופשת! אין לי עכשיו לאן לשים את התותים ואת עוד מנגנת. תשתקי עכשיו!" ז'ניה רצה בחזרה לזקן היערן ראשי, איש השורשים, מנהל כל הפטריות וגרגירים. "סבא, הו סבא, תחזיר לי בבקשה את הצנצנת. אין לי לאן לשים את התותים."

"בסדר" אמר הזקן, יערן ראשי, איש השורשים, מנהל כל הפטריות וגרגירים "אחזיר לך את הצנצנת, ורק תחזירי לי את החלילית שלי." ז'ניה החזירה לזקן את החלילית לקחה את הצנצנת ומהר רצה לרחבת היער שלה. הגיעה, ושם לא רואים אפילו גרגיר אחד, רק עלים. איזה אסון! יש לה צנצנת אבל אין חלילית. מה יהיה?

חשבה ז'ניה, חשבה והתחילה שוב ללכת לזקן יערן

רטובים, מכוסים בכתמים צהובים.

תוך דקות כל הרחבה סביב ז'ניה הייתה מכוסה בגרגירים, שהתגלו לשמש ונמשכו לחלילית. "נגני, חלילית, נגני!" קראה ז'ניה "נגני מהר יותר!" החלילית ניגנה מהר יותר ויותר גרגירים הופיעו ותוך כמה רגעים לא ניתן היה לראות בכלל עלים. אבל ז'ניה לא הסתפקה בכך "נגני חלילית, נגני! נגני עוד יותר מהר!"

החלילית התחילה לנגן עוד יותר מהר והיער התמלא צלילים חזקים כאילו זה לא היה כבר יער

ראשי, איש השורשים, מנהל כל הפטריות
וגרגירים.
היא באה אליו ואומרת "סבא, סבא, תן לי את
החלילית!"
"טוב. רק תני לי את הצנצנת שלך."
"לא אתן. אני זקוקה לצנצנת כדי לשים בה את
התותים."
"אז לא אתן לך חלילית."
ז'ניה התחילה להתלבט. "סבא, סבא, איך אוכל
לאסוף תותים לתוך הצנצנת, כשבלי החלילית שלך
הם מסתתרים תחת העלים ולא רואים אותם? אני
זקוקה בהחלט גם לחלילית וגם לצנצנת."
"ראו איזו ידה ערמומית! לתת לה את הצנצנת ואת
החלילית! תסתדרי עם צנצנת, בלי חלילית!"
"לא אסתדר, סבא!"
"ואיך מסתדרים האחרים?"
"אחרים מתכופפים עד האדמה, מציצים תחת
העלים, ולוקחים גרגיר אחרי גרגיר. אחד מורידיים,
על שני מסתכלים, את השני כבד מחפשים. ולא
מוצא בעיניי צורה כזו של איסוף. כל הזמן

תחת לעלים ולאסוף גרגיר אחרי גרגיר. מורידה אחד, מסתכלת על שני וכבר מחפשת את השלישי. מהר מאוד היא אספה צנצנת שלמה וחזרה לאבא, אמא ופבליק הקטן.

"הנה ילדה חכמה" אמר אבא "צנצנת מלאה אספה. התעייפת?"

"מילא, אבא. הצנצנת עזרה לי."

והם חזרו הביתה. אבא עם דלי מלא תותי-בר, אמא עם סל מלא, ז'ניה עם צנצנת תותים ופבליק עם כוס מלאה.

ועל החלילית לא סיפרה ז'ניה לאף אחד.

להתכופף ולהתכופף. עד שאסוף את כל הצנצנת, אתעייף מאוד."

"אא, ככה זה" אמר הזקן, היערן הראשי, והתרגז עד שהזקן שלו נעשה שחור משחור. "אא, ככה זה. כלומר את סתם עצלנית! קחי את הצנצנת שלך ולכי מכאן. לא תראי יותר שום חלילית!"

והיערן ראשי, מנהל כל הפטריות וגרגירים, רקע ברגלו וחזר תחת גדם העץ.

ז'ניה הביטה על הצנצנת הריקה שלה, נזכרה שמחכים לה אבא, אמא ופבליק הקטן, רצה מהר לרחבת היער שלה, התכופפה, התחילה להסתכל